

Ja, men disse Omkostninger kunne ogsaa blive for store. Det er meget rigtigt, de kunde blive for store, men saa bliver Spørgsmaalet, om de i dette Tilfælde ere for store, naar det dog i sig selv ikke er urimeligt, hvad der forlanges. Herom kan jeg henvise til de saglige Grunde, som Partiets Ordfører gav. Men jeg finder da ogsaa, at set i Forbindelse med det store Spørgsmaal om det folkelige Selvstyres Udvikling og Fremgang er det, som man ogsaa fra anden Side har kaldt det, „Smaatterier“.

Jeg tillader mig at tro, at hvis de Herrer i det radikale Venstre havde følt sig lidt mere tilfreds med Ministeriets Sammensætning, vilde det heller ikke have været saadanne „Smaatterier“, der havde ført dem bort fra Reformpartiet, saa vilde de nok have set sig i Stand til at slutte sig til Forslag af det Indhold.

Og hvad det ærede Medlem angaar, som talte for det moderate Venstre her, da hentydede han jo til, at hans Parti var ikke taget paa Raad med, før denne Sag kom til at foreligge her i Salen. Det var i Virkeligheden en politisk Grund, og jeg tænker mig, at denne politiske Grund vejer lige saa meget ved hans og hans Meningsfællers Afstemning som de saglige Grunde, han fremførte. Da vi havde Ministeriet Deuntzer, vare de moderate Herrer lettere at faa i Tale. Da undlode de ikke at stemme for Lønninger til Underofficererne, fordi de ikke i Forvejen vare tagne paa Raad. Denne Fordring, at de paa det Tidspunkt, da Ministerkrisen fandt sin Afgørelse, skulde tages paa Raad med, er i og for sig en Smule urimelig, thi Forholdet var jo ikke anderledes den Gang end, at der maatte handles hurtigt og resolut. Jeg har den Opfattelse, at ligesom jeg selv for en væsentlig Del ledes af politiske Motiver ved Afstemningen om disse to Lovforslag, saaledes ledes de Venstremænd, der stemme imod dem, ogsaa væsentligt af politiske Motiver.

Der blev nævnt en Indvending, og det er jo da egentlig den eneste vægtige Grund, der er bleven fremført mod disse Lovforslag, nemlig den, at man ikke bør vedtage disse Lovforslag, medens Militærkommissionen sidder. Lad os tænke os, at det ikke var Embedsmænd, men Arbejdere, der var Tale om, og at en Arbejdsgiver saa vilde sige til sine Arbejdere, naar der var Forhandling om at give dem lidt højere Løn: Ja, disse Forlangender ere i og for sig fuldt ud rime-

lige og berettigede, men jeg venter, at jeg kan faa en saadan Omordning af min Bedrift, at jeg paa andre Punkter kan faa Bespareser, og jeg vil ikke give jer den højere Løn, som jeg indrømmer i og for sig er rimelig og berettiget, før jeg har opnaaet disse Bespareser. Jeg tror, at Socialdemokraterne vilde — og ikke uden Grund — udtale sig meget harmfuldt mod en saadan Arbejdsgiver, og jeg synes, at Embedsmænd ikke bør behandles efter en anden Ret end Arbejdere. Denne Betragtning vil jeg fastholde ogsaa med Hensyn til Centraladministrationens Embedsmænd.

Det forekom mig forbavsende — jeg vil her rette mine Ord til det moderate Venstre —, at de ærede Medlemmer i denne Sag ikke ogsaa tage politiske Hensyn, thi de vide jo meget godt, at denne Sag har politisk Betydning, og det kan ikke være deres Opgave eller Formaal at spænde Ben for den nuværende Regering eller hjælpe dem, som gerne ville slaa Benene bort under den. Det kunde være, at Hensynet til den nuværende Regering burde være mere afgørende end de Smaatterier, der ellers kunde være Tale om i denne Sag.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Jeg ønsker at sige til det ærede Medlem, der nu talte, at Spørgsmaalet om Lægernes Løn ikke er taget med i dette Lovforslag, fordi deres Lønninger, sammenlignede med de Klassers, der ere tagne med, ere større, nemlig naar man henser til det Beløb, de have for Tab af Praksis. Man maa gaa ud fra, at det dog bringer nogen Fortjeneste for dem at sidde i privat Praksis. Imidlertid kunde jeg tænke mig en Maade, hvorpaa vi ved denne Lejlighed kunde forbedre deres Stilling, uden at det kostede væsentlig for Staten, idet man bestemte, at de 500 Kr., de have for Tab af Praksis, og som faktisk ere bleve en Lønningsbestanddel for dem, gøres til en fast Lønningsdel, saa at der ved deres Afgang beregnes Pension deraf. Jeg tror, det vil være en lille Fordel, som vil være rimelig, og som man fra alle Sider uden Vanskelighed maatte kunne enes om, og jeg vilde ikke være nogen Hindring for, at en saadan Bestemmelse toges med.

Anders Nielsen: Jeg skal ikke lade mig friste af det ærede Medlem for Midldelfart (Slengerik) til at tage en almindelig politisk Debat op om Grundene til dette Forslags Fremkomst. Jeg har svaret